Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адмініcтрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників насаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — „Руслан" про ситуацию на правици. — Справа островів Самоа).

Sonn- u. Montags-Ztg. доносить, що нині, в понеділок, розпічне ся обструкция в комісиї угодовій. Обструкция та не прибере таких великих розмірів як в повній палаті, але на всякий случай опізнить парляментарну роботу. Та подвійна обструкция прискорить мабуть рішене в справі кризи парляментарної. Однакож ніхто не знає, що найблизші дні принесуть. Що небудь би мало стати ся, палата ще в теперішній сесиї залагодить один закон о підвисшеню платні для слуг державних. Позаяк всі признають той закон конечним, то опозиция здержить ся від обструкциї на час ухваленя того закона. — Чутка о непорозуміннях, котрі мали настати межи правительством а деякими партиями правиці, єсть зовсім безосновна. — Сего тиждня відбуде ся засїдане комісиї парляментарної правиці в цїли ратифікациї постанов, ухвалених комітетом екзекутивним. — Та сама ґазета доносить, з Праги, що після молодоческого органу „Народ. Лістів" вість о іменованю окремого міністра для Чехії єсть передчасною. Орґан той доносить також, що Рада державна має бути розвязана.

Руслан в письмі з Відня представляє ситуацию серед правиці парляментарної ось так: Лишім — каже він — лївицю на боці, а спитаймо що робить правиця в виду нових проявів. Правиця радить. Над чим? Рівнож над тактикою! Она придумує способи, як би механїчну обструкцию лївиці зробити нешкідливою. Чи вийде з тої ради який позитивний результат? — сумніваюсь. Чому не вийде? Не вийде, бо поодинокі ґрупи правиці рівнож не годять ся в своїх поглядах на санациїні средства, як не годить ся лївиця що-до парляментарної тактики. Чехи без виїмки раді би, щоби правительство як найскорше відрочило або і закрило державну раду, а скликало ческий сойм. Чехи маячать заєдно про зруйноване неутрального парляменту та обнову державного чеського права. Се альфа і омеґа їх змагань. Инакше однакож дивлять ся на справу другі сторонництва правиці. Поляки, Славяньский Союз, як і нїмецкі католики бажають удержати центральний парлямент як найдовше при купі, в надії, що механїчна обструкция скоро з'ужиє ся сама собою, а потім буде чейже можна взяти ся за позитивну роботу. Се що-до тактики правиці.

Друга справа, що займає правицю, се питане, якої думки є ґр. Тун? Чи він рішучо стоїть при правиці і які єго проєкти що-до санациї парляменту: чи розвязане єго, чи зміна конституциї, чи дальше лявіроване, чи може старане, помирити Чехів з Німцями і т. д.? О се рішила парляментарна комісия правиці спитатись ґр. Туна. На се поклав вагу іменно бр. Катрайн, заким би рішив ся стануги по стороні Чехів або других сторонництв правиці що-до тактики супроти лївиці.

Трета справа, над котрою хлопоче ся правиця, се справа реконструкциї теперішного кабінету. Правиця пересьвідчилась іменно, що теперішний кабінет в своїх поглядах на політичну ситуацию і політично-национальні питаня не конче одноцїльний. При ґр. Туні стоять др. Кайцль, бар. Діпавлї і Єнджейович, в другім таборі, симпатизуючім в части з лївицею, мали би стояти другі міністри, а на їх чолї др. Білянд. Они мали би і спиняти змаганя ґр. Туна, они мали би бути і причиною, що ґр. Тун не може рішучо завернути в сторону правиці. Непарляментарний кабінет мав би проте перемінити ся в чисто парляментарний.

Про ситуацию на Угорщині доносять, що она рішучо поправила ся і стала спокійнїйша. Кольоман Сель виїхав до Відня в інтересі угорского правительства. В Будапешті дивують ся всї, що Сель має у Відни порозуміти ся з членами австрийского правительства щодо ситуациї політичної. Перед конференцию партиї ліберальної, котра має відбути ся в четвер, має Банфі виїхати до Відня. З добре поінформованих кругів доносять, що по заключеню компромісу має настати реконструкция кабінету.

На островах Самоа, де Німці, Американці і Анґлійці мають свої інтереси і колонії, прийшло до великих непокоїв. О скілько доси знати, причиною тих непокоїв був вибір короля. Що при тім виборі стало ся, годі докладно знати; кажуть лиш, що анґлійский і американьский консуль були змушені розбити браму до дому, де розложив ся був німецкий консуль і викинули єго на улицю. Німці припускають, що тут ділає якась анґлійско-американьска інтриґа, котра має на цїли виперти Німців із сих островів. З Австралії вислано до островів Самоа три анґлійскі кораблї воєнні, а Амери-

---

7)

В ДЖУНҐЛЯХ.

(З анґлійского — Ред'ярда Кіплінґа).

(Дальше).

Каа був, як всї гадини єго роду, трохи приглухий, і не чув зразу, що хтось єго здоровить. Але відтак звинув ся летом блискавки в клубок і спустив голову в долину, готовий кинути ся на того, що не дає єму спокою.

Ссссс! Хто се? — засичав він. — Ах, то ти Балю! А тебе що сюди принесло? Добрих ловів, Баґіро! Добрих ловів нам всїм! Одно вже знаю! Ссссс! Що найменше хтось один з нас трохи голоден. Чи може дичина десь недалеко? Чи то може серна або молодий олень? Кажіть борзо! Я такий порожний, як та керниця, що вода в ній висхла!

Ми вибрали ся на польоване! — відозвав ся на то Балю ніби байдужним ґолосом. Він знав, що то не оплатить ся напирати на него. Каа завадто сильний.

— Так! так! А мене возьмете з собою? — спитав Каа. — Один удар більше або менше тобі не зашкодить, Баґіро чи Балю, але я — я мушу цїлими днями і місяцями сидїти на засїдці та мушу й до опівночи лазити, заким менї пощастить ся зловити яку молоду малпу. Псссшт! Галузе нині вже не таке, як було за моїх молодих літ. Поусихало — саме сухе ріще — оттаке оно все!

— Та чи може не твоя велика вага в чім тому винувата? — спитав Балю.

— Та не дасть ся заперечити — я собі споро довгий — таки споро довгий — відповів Каа трохи зпишна. — Але таки мимо того всего тото нове дерево, що виросло, зовсїм до нїчого — дуже мало бракувало — а коли я зсунув ся (бо я не добре був обкрутив ся хвостом доокола дерева) шелест розбудив Бандар-льоґів — і они наганьбили мене послідними словами!

— Безнога, жовта глиста — сказав Баґіра, як би ніби то задумав ся і хотів собі щось пригадати.

Ссссс! — Або може они коли так мене прозивали? — засичав Каа.

— Безнога, жовта глиста або щось подібного — так викрикували они до нас підчас послїдної повні, але ми на них не зважали. Тоті Бандар-льоґи все говорять, що їм лиш на язик прийде — кажуть навіть, що тобі вже всї зуби повипадали і що ти в наслідок того можеш ще лиш до молодого сернюка брати ся, бо — ой, тоті Бандар-льоґи не мають сорому — бо.... таки так, они кажуть, що ти боїш ся навіть рогів цапа! — Баґіри голос став такий солоденький як мід.

Гадина, особливо-же такий статочний, старий пітон (уж силун) не дасть по собі гніву пізнати хиба лиш дуже рідко, але сим разом могли Балю і Баґіра без трудности пізнати, як єму єго грубі мязи по обох боках пащі то підоймали ся, то спадали.

Так? Так? Бандар-льоґи винесли ся — сказав він, удаючи на силу спокійного, але деколи їх все-таки бере страх. — Коли я сегодня ішов положити ся на сонци, чув я, що они вибрав̆ляли крики на деревах.

— Отже то як-раз за ними, за тими Бандар-льоґами ми тепер слідимо — сказав Балю, але слова ті майже застрягли єму в горлї, бо він ще ніколи до того не признавав ся, що звертає на малпи яку небудь увагу.

— Мусить то бути щось незвичайного, коли два такі великі мисливі, — проводирі свого власного стада — вибрались тропити Бандар-льоґів! — сказав на то Каа і надув ся з цікавости.

— Що-до мене, то мушу на жаль признати ся, що я більше нїчого, лиш старий, а часом і досить дурний учитель сіонійских вовків.... а отсей, Баґіра....

— Був і буде Баґірою! — відповів чорний пард остро і замкнув пащу так, що она аж голосно клапнула, бо він удавав дуже радо покірного.

— Послухай Каа, що тобі скажу; розходить ся о таку історию. Тоті оріхогризи і дармоїди украли нам наше людске молоденьке, про котре ти вже може чував.

— Ая — ая! Я чув, що десь дзвонили о тім, що якесь сотворіне — якогось чоловіка — приймили до стада вовків. То говорив менї Саґі, але я не хотів тому вірити. Саґі, бачите, коли розповідає якусь новину, то мусить грубо причинити, а він нераз і не виросумїє добре а відтак і зараз фальшиво розтрубить.

Але сим разом то правда. Такого красного людского молоденького ще не бувало — сказав Балю. — То найлїпше і найрозумнїйше

канці вислали з Гонолюлю також один корабель военний до Апії.

Після послїдних вістий непокої на островах настали вналслїдок слїдуючих причин. Жителї островів, котрі суть по найбільшій части християнами, вибрали собі королем давного короля Матаафу. Найвисшний суд самоаньский однакож не затвердив сего вибору і проголосив королем малолїтного Тану. Приклонники Матаафи утворили провізоричне правительство, а Тану з судиями утїк на анґлїйский корабель. Трох консулів признало провізоричне правительство, против котрого рішучо виступив лиш консуль американьский.

Новинки.

Львів дня 23-го січня 1899.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав старшому рахунковому радникови Йос. Гіршберґови при нагодї его переходу на емеритуру хрест ордера Франц Йосифа, а радникови рахунковому Мих. Павульскому при такій самій нагодї золотий хрест заслуги з короною.

— **Іменованя.** П. Мінїстер судівництва іменував о. Конст. Куниньского з Підлужа другим гр. кат. душпастирем в станиславівскім заведеню карнім для мужчин. — П. Мінїстер рільництва іменував ревідента рахункового при львівскій дирекциї лїсів і домен радником рахунковим.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пінїньский повернув в суботу з Грималова до Львова.

— **Габілїтацийний виклад дра Ст. Дністряньского** відбув ся в суботу в унїверситетї о 11-ій годинї. Прелеґент посьвятив поперед усего довшу згадку про діяльність пок. проф. Олександра Огоновского, як на поли науки права взагалї, так і про его заслуги на тій ниві специяльно для Русинів, опісля підносив значінє науки права і права приватного, а специяльно плеканє его в рускій мові. Виклад свій закінчив др. Дністряньский словами, що сам пієтизм для пок. проф. Олександра Огоновского наказує прелеґентови плекати науку права в рідній мові рускій. Гарному, чистою мовою виголошеному викладови прислухувало ся кромі численної молодежи академічної богато старших правників і панї. Присутні оплесками зазначили свое признанє прелеґентови і сердечні желаня.

— **З Перемишлянщини пишуть нам:** В гарний спосіб зазначили селяни з Явчина, повіта перемишляньского, свої чувства любови, преданности і вірности для нашого Найяснїйшого Пана, з нагоди ювилейного року. Уже 2-го грудня на богослуженях так ранїшних, як і пополудневих, зібрало ся множество пароду, як би на Великдень, а великі і малі наповнили церков по береги та слухали з одушевленем красноріччивої патріотичної проповіди Всч. о. Николая Селезїнки, місцевого пароха. В вечер з власного почину урядили селяни похід зі сьвітлом; сотка мужчин з відкритими головами перейшла через ціле село, співаючи „Многая лїта“, то „гимн народний“. Велике зворушуюче вражінє зробив сей похід; кождий вибігав з хати почувши лунаючу серед нічної тишини пісню, у кождого сильнїйше мусїло ударити серце для нашого любого Монарха. А вже-ж найлучший доказ вдячности і привязаня до Найяснїйшого Пана дали обдаровані медалями. З помежи них вийшла гадка урядити дня 14. січня благодарственну Службу Божу, щоби упросити у Всевишнього здоровля і довгого еще панованя для свого Монарха. Перед домом громадским, котрий укінчено в тім ювилейнім роцї, зібрало ся звиж 70 мужів (межи ними і такі, що були ассентеровані в роках 1844 і 1848), а начальник громади, закомандувавши: „Habt Acht“ і т. д. попросив п. Роберта Сандера, найстаршого сина властителя більших посїлостий в Янчинї, резервового офіцира, щоби попровадив цїлий похід до церкви. Була то найбільше трогаюча хвиля; — старі, здавало ся, відмолодніли, учувши і виконавши команду, — велика горяча любов до свого Монарха заграла в серцях під простим сїраком, кождий готов би був і житє дати за край, вітчину і Монарха. Видно, що руский нарід умів би заступити вітчину в потребі, та що на вірність руского народу можна ся зовсім спустити. П. Р. Сандер отворив похід, за ним несли два недавно увільнені з войска парубки в військових убранях образ Найясьнїйшого Пана, гарно прибраний лентами, та смерекою, а дальше розвивав ся зі співом гимну народного ряд відзначених медалями, серед вистрілів з моздїрів. По торжественно відправленій Службі Божій і до слез порушаючій старих вояків промові, виголошеній місцевим парохом, в такім самім порядку вернув похід, співаючи „Многая лїта“, до громадского дому, де п. Роберт Сандер подякував в горячих словах зібраним за преданність для Найяснїйшого Пана, заохочував до дальшого народного розвою, та пожелав, щоби нарід руский станув як найскорше на рівні з иншими народами на поли економічнім і просьвітнім. Піднїс також спасенні заходи нового начальника громади Федька Ковалишина, котрий не жалує нї коштів, нї трудів, щоби лиш піднести добробит і моральність громадян, закладаючи склеп громадский, шпихлїр громадский і касу позичкову. В праци коло піднесеня громади помагають ему і словом і прикладом церков, школа і двір. Честь такій громадї, честь тим, що нею кермують!

— **Непокояча поголоска** о банкротстві львівскої каси ощадности розійшла ся в пятницю по Львові. Поголоска показала ся очевидно неправдивою, а видумали єї імовірно спекулянти, котрі на страху, який викликали, зробили найлїпший інтерес. Именно на вість, що каса банкротує, кинула ся товпами публика, що має в касї свої ощадности, по гроші до каси. Зголошували ся переважно люди біднїйші, як сторожі, служниці, зарібники, а зійшло ся їх тілько нараз, що аж полїция мусїла удержувати лад. Каса виплачувала всім зголошуючим ся і в пятницю та в суботу виплатила до міліона зр. З тої загальної панїки скористали як сказано спекулянти, бо купували від нетерпеливих щадничі книжки за низші суми, а були случаї, що за щадничу книжку на 400 зр. платили по 300 зр. В суботу під вечір успокоїло ся. Люди побачили, що каса всьо виплачує та що поголоска о банкротстві видумана і перестали зголошувати ся по гроші, а деякі зложили свої ощадности назад. Заробили на тім переполосї і злодії, що „працювали“ з усіх сил. Між иншими украли якійсь панї 2.500 зр., котрі она лише що дістала з каси.

— **Заходом товмацкої філїї „Просьвіти“** відбуде ся в четвер дня 2 лютого с. р. пополудни в Отинії, в сали робітничого товариства просьвітно-економічне віче, на котре запрошує виділ. Проґрама оголосить ся пізнїйше.

— **Заходом товариства „Родина“ в Коломиї** відбуде ся в четвер 9-го н. ст. лютого с. р. вечерок з танцями, в сали Каси ощадности. Запрошеня вже розсилають ся. Вступ від особи 3 корони, на ґалєрию 2 корони.

— **Щаслива громада.** Село Орса, в Швециї, може уважати ся справедливо за одну з найбогатших сїльских громад. Именно має оно величезні простори лїсів, що приносять просто казочні суми доходу. Недавно продала та громада лїса за 7 міліонів зр., а урядники лїсні кажуть, що буде могла продавати таку саму скількість дерева що

та найвідважнїйше із всїх людских молоденьких, мій власний ученик, котрий імя Балю має зробити славним на всї джунґлї, а поминувши то.... крім того.... я.... ми всї любимо его, Као!

— Цсс! Цсс! — сказав Каа, покивуючи головою. — Та й я знав колись, що то значить любов. — Сссс! Я би міг вам розповісти історию...

— Иншим разом. З порожним жолудком не могли би ми єї оцїнити як слїд! — сказав Баґіра борзо. — Подумай собі лиш, що наше людске молоденьке єсть в руках Бандарльоґів, а они нікого в джунґлях не боять ся лиш одного Каy!

— А вже ж що лиш мене боять ся а більше нікого! Та й мають причину до того! — сказав Каа.

— Довгоязики, дураки, зарозумільцї — тай тілько, тоті малпи. Але то не добре, що людске сотворінє дістало ся в руки таких дураків. Та же они кидають від себе й оріхи, котрі лише що зірвали. Носять з собою цїлий день якусь галузь, щоби з неї щось великого зробити, і нараз поломлять єї на дрібні куснї. Дїйстно не завидувати тій людскій дитинї. А они назвали мене — зараз, як то они казали... жовтодзюбом, правда?

— Черваком — жовтою глистою... та ще й инакше прозивали... такими словами, що аж гидко повтаряти...

— Ну, нехай; треба-ж їм тепер дати таку памятку, щоби на будуче о своїм володїтелю лиш добре говорили! Ааа — сссп! Мусимо їм пригадати ся! Як ти кажеш, куди пішли они з тим молоденьким?

— То хиба лиш самі джунґлї знають. Менї здає ся, що на захід сонця, — сказав Балю. — Ми гадали, що ти Каа нам то скажеш!

— Я? А то-ж чому? Таже я їх лиш тоди поїдаю, коли они менї влїзуть в дорогу, але я не лажу за ними, тими Бандарльоґами, за тими пуголовицями, за тою смердячою пошестию. Ґсссс!

— Дивись! дивись! дивись! Гілльо! Ілльо! Ілльо! Дивись! дивись! Баґіро і Белю із сійонїйского стада! Дивись! дивись!

Они подивили ся звідки той голос походить і дїйстно! там з гори з воздуха, спускав ся летом блискавки на долину Чіль, половик стягнувши крила до половини. Для Чіля була вже пора лягати спати, але він перешукав всї джунґлї за медведем і лиш з великим трудом відшукав его в гущавині.

— Що чувати? — спитав Балю.

— Я видїв Мавґлїго у Бандар-льоґів. Він просив мене, щоби вам дати знати. Я слїдив за ними. Они повели его до міста малпів, Студеного Леговища, по тамтім боцї ріки. Може там заночують, перебудуть одну ніч або й десять, або лиш годину. Я наказав лиликам, щоби їх пильнували серед темноти. От і все. Добрих ловів, вам всім там на долинї!

— А я тобі желаю повного жолудка і доброї ночи, Чілю! — сказав Баґіра. — При найблизшім польованю не забуду на тебе і лишу тобі самому цїлу голову, ти мій найлїпший, найлюбійший і найсильнїйший із всїх половиків.

— Нема за що — зовсїм нема за що — тото людске сотворінє знало, по чім ми пізнаємо ся — то було лиш моїм обовязком так зробити, як я зробив! — і Чіль підлетїв в гору, щоби відтак лягти де на спочинок.

— То менї подобає ся! — зрадїв Балю з гордостию. — Не стратив голови і не забув язика в ротї! Отто раз хлопець! В его віцї то щось значить пригадати собі поклик птиць підчас того, коли его тягали вершками дерев!

Ну, видко, що ти ему добре то вбив в голову! — сказав на то Баґіра. — Але я гордий з него, а тапер треба нам чим скорше іти до міста малп!

Они всї знали, де тото місто, але лиш мало людий з джунґлїв бували там, бо тото місто зване „Студеним Леговищем“, лежало посеред джунґлїв; его колись побудували були люди, але тепер оно вже від довгих часів було розвалене. Місце, що було колись домівкою людий, оминають всї полюючі зьвірята, лиш дики люблять рити в розвалинах. Там мешкали малпи, о скілько то взагалї можна говорити у них о мешканю, і ніяка зьвірина, що сама себе шанувала, не підходила близько до того місця — лиш в часї посухи заходили туди нишком, щоби напити ся там води, яка там збирала ся в ямах.

— Треба буде стратити половину ночи, хоч би ми й як спішили ся! — сказав Баґіра. Балю на то дуже споважнів і відповів: Я певно буду так борзо бічи, як лиш зможу!

Але аби ми на тебе не чекали. Мусиш гнати за нами, Балю! Нам треба гнати ся вихром, бічи чвалом! — я і Каа.

Они пустились по тім в дорогу. Балю як міг так ішов разом з ними, але наконець так задихав ся, що мусів аж положити ся і спочивати. Каа вже й словом не відзивав ся; хоч і як великими кроками ступав Баґіра, товариш его сунув ся своїм величезним тїлом все о крок дальше навперідь него. — Коли дійшли до якоїсь бистрицї, Баґіра одним скоком перескочив через воду і мав то вдоволенє, що дивив ся, як Каа поза ним сунув ся через воду — але й зараз побачив его широку голову з острим язиком коло себе.

Присягаю ся на ті малпи, котрі хочу з'їсти, — відозвав ся Баґіра, коли вже змеркло ся, — що ти умієш ходити!

30 літ без нїякої шкоди для лісів. На поліпшене місцевих доріг дала громада 1 мілїон зр. Телефони лучать безплатно всї доми і хати, школи також безплатні. Та громада не має бідних, а її мешканці не платять податків, бо всї видатки покриває громадска каса.

— **Мілїонерів** має Долїшна Австрия 1.101, як можна пересьвідчити ся з оголошених в послїднїм часї справоздань австрийского Мінїстерства скарбу. Перше місце займає між ними мілїонер, котрого назвиска не подано, а котрий подав свій річний дохід на 3,005.000 зр. Другий по нїм слїдує з доходом 2,820.000 зр., третий має річно 2,180.00 зр. і т. д. аж до послїдного, що подав дохід річний на 40.000 зр. Числячи по 4% від сто, має сей послїдний кругло мілїон зр. маєтку. Всїх разом є їх, як сказано, 1.101 осіб.

— **Огнї.** В Закопанїм знищив огонь 12 домів. Між иншими погорів і будинок, де містив ся уряд почтовий.

— **Торговельники дївчатами.** Германа Тіркельтавба чи властиво Райгольца з Галичини, арештувала венецка полїция. До арештованя причинив ся головно кондуктор Лянгер, котрому поступованє Тіркельтавба, 60-лїтного чоловіка, в товаристві молодої, 17-лїтної дївчини видало ся підозріним. Коли жандарм провадив торговельника до арешту, сей жертвував єму 200 франків і золотий годинник з ланцушком за то, щоби єго пустив. Жандарм відмовив і Тіркельтавб пайшов ся у вязниці.

— **Експльозия циґара.** В Раґузї, в Дальмациї експльодувало оногди циґаро в устах одного робітника, коли він проходжував ся улицею і розторощило єму долїшну щоку. Робітник помер в шпиталі.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Зелїзниця льокальна: Ческа Лейпа-Німес перейшла з днем 20. грудня 1898 на власність ц. к. упр. зелїзницї Авсіґ-Теплїц. З оповісшим днем замкнено дворець особовий і товаровий Ческа Лейпа (місто) зелїзницї льокальної Ческа Лейпа-Німес і від того дня відбуває ся експедиция подорожних, пакунків, посилок поспішних і товарових на двірци Ческа Лейпа зелїзницї Авсіґ-Теплїц. В наслїдок сеї зміни власности не зміняють ся анї дотеперішні розклади їзди, анї дотичні тарифи.

При шляху Прага-Ґмінд лежачий, дотепер тілько для руху особового і пакункового, урядженний перестанок „Сеногpаб“ отворено з днем 1. січня 1899 також для посилок поспішних.

В окрузї ц. к. Дирекциї зел. держ. в Оломуци, отворено дня 31. грудня 1848 вузкуторову зелїзницю Гоф на Моравії: Берн Андерсдорф зі стацями Гоф на Моравії, Бернштадт і Берн Андерсдорф і перестанками Райґерсдорф і Брокерсдорф. Стациї отворено для загального руху з виключенєм артикулів вибухових; перестанок Райґерсдорф для руху особового і пакункового за оплатою належитости у кондуктора в поїздї, а перестанок Брокерсдорф для руху особового, пакункового і посилок в цїловозових наборах.

„Зелїзниця льокальна Лїнц-Урфар“. Після оповіщеня заміщеного в Wiener Ztg. розписано оферти на роботи підторові і надторові для зелїзницї льокальної Лїнц-Урфар. Оферти приймає протокол подавчий ц. к. Мінїстерства зелїз. у Відни найпізнїйше до 18 лютого 1899 в полудни. Услівя і инші нормалії можна переглянути в департаментї 18 ц. к. Мінїстерства зелїз. або в ц. к. Дирекциї зел. держав. в Лїнцу і з виїмкою плянів можна їх також набути на власність.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 23 січня. Wiener Ztg. оголосила: Рішенєм з дня 28 грудня 1898 іменував Є. Вел. Цїсар гр. кат. епископа в Станїславові, Преосьв. Юлїяна Куїловского гр. кат. архиєпископом і митрополитом у Львові.

Париж 23 січня. Естергази має станути нинї перед трибуналом касацийним.

Атини 23 січня. Вчера рано дало ся чути сильне землетрясенє; на Пельопонезї завалили ся два села.

Петербург 23 січня. Помер тут ґенерал Аннєнков, той що будував закаспійску зелїзницю.

— Я голоден! — сказав Каа. — А відтак.... они-ж прозивали мене сорокатою жабою!

— Та й жовтою, повзаючою глистою.

— То на одно виходить! Гонїм! А ти не можеш поскорити? — і Каа сунув ся як блискавка вишукуючи собі певним оком найкоротшу дорогу.

....В Студенім Леговищи нарід малп так тїшив ся Мавґлїм, що вже й о нїчім не думав. Они завели хлопця між розвалини і були на хвильку дуже вдоволені. Мавґлї перед тим не видів ще нїколи індийского міста, а хоч довкола него були лиш самі розвалини, єму то все видавало ся величавим і чудним. То якийсь король колись давно побудував був тут місто на горбі. Видко було ще слїди мурованої дороги, що вела до розбитої брами, з котрої остали ся ще були лиш кусні сточеного червакамн дерева і заржавілі в них завіси. З полупаних мурів виростали зелені дерева і корчі; вали були розсипали ся а густі буряни заглядали цікаво у вікна розвалених башт.

Як би спорохнавілий вінець стояв на горбі великий замок без даху. Марморові стовпи були попукали а колись прекрасні фіґури водограїв лежали розбиті на кусні на земли, ба навіть і з того каміня, котрим колись було вимощене подвіре, виростали дерева і трава. А з тих мурів, що неправильно піднимали ся в гору до неба, можна було видїти ряди домів — они творили колись місто, а тепер сторчали тихо як порожні улиї, котрі вихор порозносив. А онтам на торговици, де сходили ся чотири дороги, лежав великий з відбитою головою божок зроблений з каменя, перед котрим колись побожні Інди падали на колїна і цїлували землю — а замість побожних стояли тепер в розвалених сьвятинях фіґові дерева. На рогах улиць, де колись коло керниць і цистерн сходили ся люди, щоби побалакати, були тепер лиш калабанї, зарослі зеленими бурянами.

Малпи називали се місце своїм містом і казали, що они погорджають людьми з джунґлїв длятого, що ті мешкають в лїсах. А все таки они й не знали, на що ті доми були побудовані та як їх уживати. Порозсїдали ся були в радній сали короля та покривляли ся одні другим і гадали, що они справдїшні люди; або уганяли по домах без дахів, згортали камінє і всїлякі різьби в опустїлих кутах, але й зараз по тім забували, де поховали свої скарби. Часом били ся всї на купу, кусали і драпали одні других; тогди котили ся як живі пилки, що кождої хвилї зміняли свій вид, верещали, ревіли та падали на землю а відтак скакали знов високо в гору, аж нараз схопили ся і розбігали ся сотками на всї вітри. Або знов уганяли ся по терасах, трясли помаранчевими деревами і деревистими рожами та тїшили ся, коли на землю спадали овочі і цьвіти. Заглядали цікаво у всї ґалєриї і тайні коритарі палати, перешукували по сто разів темні місця, але не памятали, що вже виділи а чого ще не виділи. Таким способом бігали они в двійку, в трійку, або й гурмою і розповідали собі, що они то все так роблять як люди. Пили з калабань воду, а коли єї закаламутили, то тогди били ся а наконець танцювали і кричали до лїса: В цїлих джунґлях нема так мудрого, так розважного, так сильного і так благородного народу, як Бандар-льоґи!

А відтак зачинало ся то само на ново, аж наконець місто їм навкучило ся і они вертали знов на вершки дерев все в тій надії, що люди з джунґлїв будуть на них звертали свою увагу.

(Дальше буде).

Надіслане.

ПОДЯКА.

Щастєм в нещастю єсть та обставина, що суть люди, котрі раді в нашім нещастю з самопожертвованєм нести нам поміч, через що наше горе стає ся лекшим. Такі люди заслугують на нашу вдячність тим більше, що несуть нам прислугу зовсїм безінтересовно, а нераз з нараженєм свого здоровля або й житя.

Провидїнє Боже зіслало і на мій дім горе, именно моя жена а мати 9-ро дїтий занедужала на запаленє кишок, на тиф, а рівночасно і на запалене легких.

Женщина, 55 лїт, маленького здоровля, а перебула уже неодну недугу; всякий ратунок здавав ся неможливим. Не знаю також, що і зі мною могло ся стати; бо не маючи нїкого при собі, не бувбим в силї достарчити належитого ратунку анї опіки.

В тім моїм горю, як би ангел хранитель явив ся др. медик п. Королик з Гусятина, 12 клм. віддаленя, що не зважаючи на лиху дорогу та лихий час, що другий день, а то в протягу 12 днїв, 7 разів приїздив, і зовсїм безінтересовно нїс поміч моїй женї, а менї відраду, і як би чудом спас від смерти матїр дїточок.

Хвала і слава Всемогучому Господу Богу, а честь і дяка Тобі Високоповажаний Пане доктope! Не можу і не єсьм в силї за Твоє самопожертвованє нїчим ся відплатити, як сими кількома словами подяки, а буду всегда молити Всевишнього, щоб Тебе і Твою милу родину довго а довго стеріг від всего злого для добра бідного народа.

При тій нагоді складаю також прилюдну подяку Сестрам Служебницям тутешним, що при ложу хорої через три тиждні невідступно перебули, та неодну нїч безсонно перебели.

Най Господь Бог і Пречистая Діва Мария кріпить Їх сили до несеня опіки і помочи хорим.

Самолусківцї, дня 20 січня 1899.

Захарий Садовский,
народний учитель.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6 05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Скольового	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

TYGODNIK ILLUSTROWANY

З роком 1899-им розпочинаємо 40-ий рік істнованя нашого письма, хотячого і дальше бути приятелем кождого дому.

Завдяки моральній і материяльній підпорі суспільности, наш „Tygodnik", почавши від скромного початку, міг розширити ся і станути на рівній степени з подібними видавництвами цілої Європи.

По мисли засади; „Поводжене обовязує", старати ся будемо й дальше поступати наперед, аби бути першими в ряді іллюстрованих письм.

Почавши від 1-го січня 1899 року **розширяємо значно додаток повістий „Tygodnika": кождий передплатник** нашого письма, крім самого письма і дотеперішного додатку повістий, додаваного в аркушах і занимаючого найзнаменитші твори чужої літератури, **одержить**

без ніякої доплати

(ані за книжки, ані за їх пересилку)

12 томів письм

ГЕНР. СЄНКЕВИЧА.

Письма Сєнкевича вийдуть в новім, старанім виданю, **виключно для передплатників** „Tygodnik-a illustrowan-ого" і обіймуть — винявши спопуляризовану вже трильоґію —

всї новелї, повісти, листи з подорожий,

одним словом: цілий доробок літератский знаменитого писателя, котрий здобув вже славу і популярність в цілім сьвіті.

Кождий том **Бібліотеки СЄНКЕВИЧА** обнимати буде що найменше **10 аркушів**, формату звичайної 8-ки, **на добрім папері і добрим друком.** Загальне число томів буде около 30, містячих в собі слідуючі твори Сєнкевича:

НОВЕЛЇ. Stary sługa. — Hania. — Szkice węglem. — Janko Muzykant. — Przez stepy. — Orso. — Z pamiętnika poznańskiego nauczyciela. — Komedya z pomyłek. — Za chlebem. — Latarnik.— Niewola tatarska.— Jamioł. — Bartek zwycięzca. — Ta trzecia. — Sachem.— Sielanka.— Walka byków w Hiszpanii. — Wspomnienia z Maripozy. — Z puszczy Białowieskiej. — Wycieczka do Aten.— Wyrok Zeusa. — Z wrażeń włoskich. — Organista z Ponikły. — U źródła. — Lux in tenebris lucet. — Bądź błogosławiona. — Pójdźmy za Nim.

ЛИСТИ З ПОДОРОЖИЙ по Америцї і Африцї. — Листи з Риму, Венециї і Парижа.

ЛИСТИ О ЗОЛЇ.

ДРАМАТ. Na jedną kartę. — Czyja wina?

ПОВІСТИ. Bez dogmatu. — Rodzina Połanieckich. — Quo vadis, повість з часів Нерона.

Тим способом в протягу кількох літ, кождий передплатник „Tygodnik-a illustrowan-ого", одержуючи річно звиж 120 аркушів найлїпших творів лїтератури польскої, стане властителем біблїотеки Сєнкевича, недоступної доси задля високої цїни для ширшого загалу читаючих.

Редактор: Др. ЙОСИФ ВОЛЬФ.

В слїдуючім роцї „Tygodnik" друковати буде одночасно **дві повісти оригінальні,** іменно, крім

„KRZYŻAKÓW" СЄНКЕВИЧА

зачнемо з Новим Роком 1899-им друк більшої повісти п. з.:

„ARGONAUCI" Елїзи Ожешкової, і

ПРУСА „TAM!.."

Посїдаємо також оригінальну працю славного нинї заграницею писателя **Станїслава Пшибишевского,** котрий написав для нас по польски поему прозою п. з.: **„JASNE NOCE"** ілюстровану К. БРОНЕВСКИМ.

Крім того в части белєтристичній маємо запевнене сотрудництво таких писателїв, як: **Bałucki Michał, Ks. Chełmicki Zygmunt, Gliński Kazimierz, Gomulicki Wiktor, Jankowski Czesław, Jeske-Choiński Teodor, Jordan, Konopnicka Marya, Lubowski Edward, Or-ot, Reymont Władysław, Marya Rodziewiczówna, Sewer, Szymański Ad., Tetmajer Kaz.** і і.

Також помістимо для нас написані три специяльні студиї: **„WSPOŁCZEŚNI POECI POLSCY"** написав А. ЛЯНҐЕ. **„NOWA BELLETRYSTYKA POLSKA"** нап. А. ПОТОЦКИЙ. **„O KRYTYCE WSPOŁCZESNEJ POLSKIEJ"** нап. Володисл. ЯБЛОНОВСКИЙ.

Посїдаємо також студию порівнавчу **Іґн. Матушевского:**

„Stanowisko Mickiewicza w literaturze powszechnej",

та працю Л. КОРОТИНЬСКОГО **„O TOMASZU ZANIE".**

Помістимо також незнані доси

LISTY ZYGMUNTA KRASINSKIEGO do Delfiny Potockiej (1839-1843), з поясненями Раймунда Станїслава КАМІНЬСКОГО.

Знаний фільософ і знаток Плятона п. **В. Лютославский,** жертвував нам оригінальну а дуже популярну розвідку п. з.:

„Istnienie duszy",

в котрій, на підставі науковій доводить, що в чоловіцї треба конче признати істнованє індивідуально-духового початку.

Дальші серії цікавої статї **Олександра Кравсгара**

„O DAWNYCH PAŁACACH WARSZAWSKICH",

з многими ілюстрациями, вже маємо, а крім того дуже інтересну річ **Г. Садовского** п. з.:

„ORDERY I OZNAKI HONOROWE DAWNEJ POLSKI".

В безплатнім додатку повістевім помістимо новий роман історичний звістного нинї угорского автора **Юлїя Вернера** п. з.:

„Z POPIOŁÓW".

Красний той і занимаючий роман з часів угорских війн домових, перетолкувала для „Tygodnik-a" п. В. Ярошевска.

В ЧАСТИ ІЛЮСТРАЦИЙНІЙ подамо **репродукциї найзнаменитших малярів наших також і красками.**

Видавцї: ҐЕБЕТНЕР і ВОЛЬФ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарні і контори письм.

Передплата виносить з додатками і премією т. є. з 12 томами письм Сєнкевича:

У Львові: квартально: **3** зр. **60** кр., піврічно: **7** зр. 20 кр., річно: **14** зр. **40** кр.

В Галичинї з пересилкою почтовою: квартально: **3** зр. **75** кр., піврічно: **7** зр. **50** кр., річно: **15** зр.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телєфона число 569).